ICI 5

Aventurile echipajului Doc

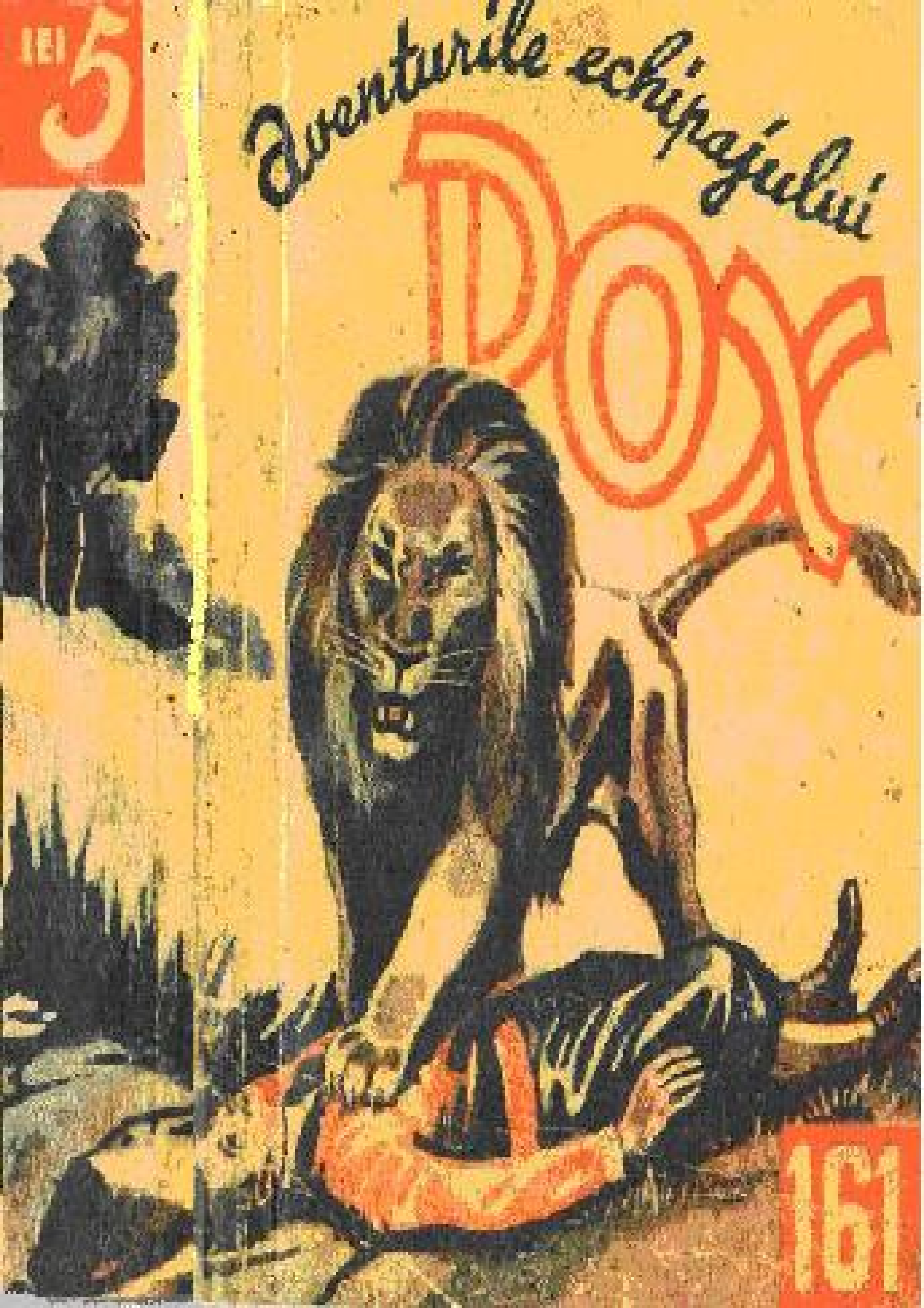

161

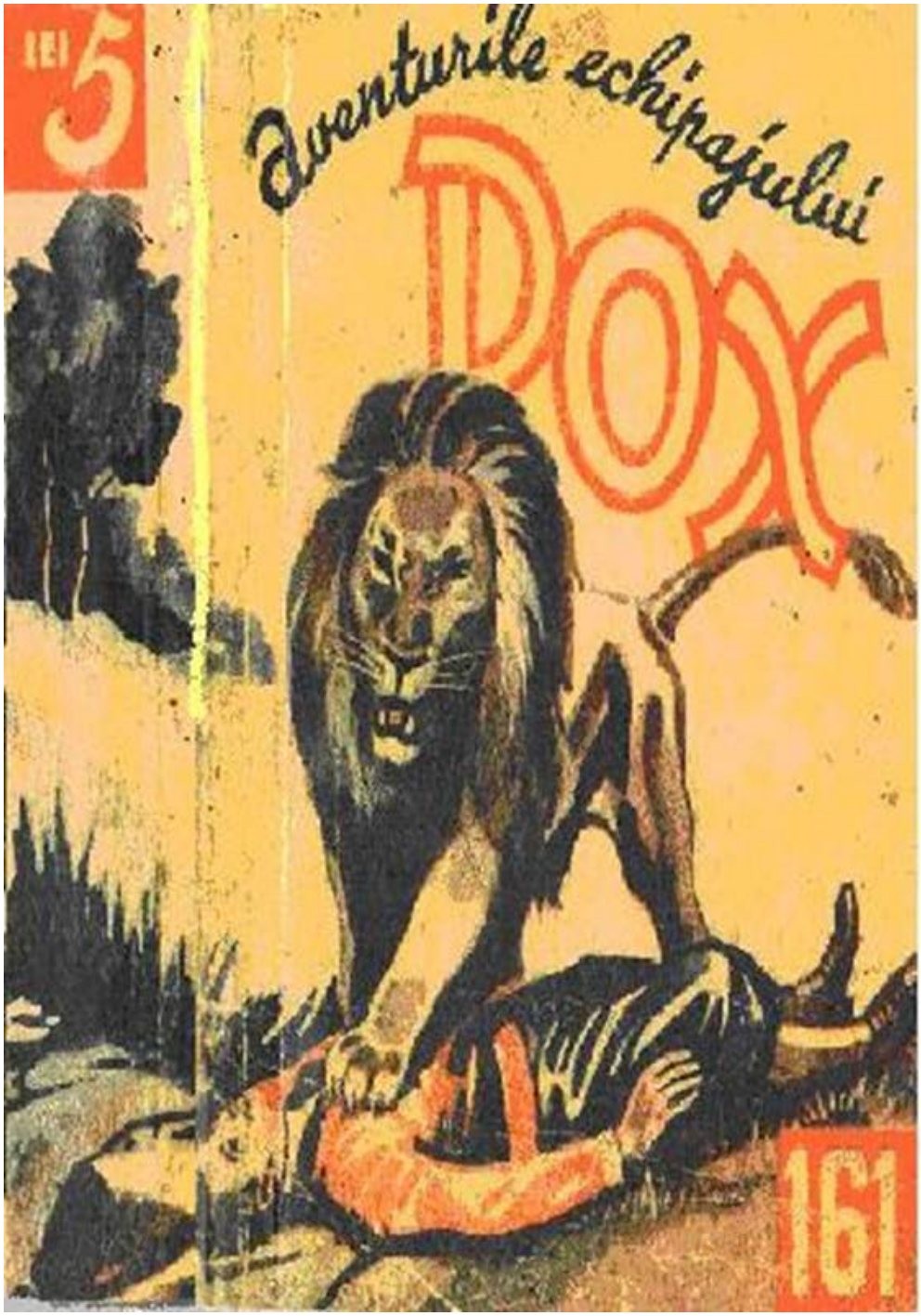
5
Aventurile echipajului
DOX
161

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 161

„SPAIMA UGANDEI”

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
RĂTĂCIŢI ÎN DESIŞUL PĂDURII

— CU NEPUTINŢĂ DE ÎNAINTAT, domnule Farrow – zise doctorul Bertram, ştergându-şi sudoarea de pe frunte – avea dreptate van Doernig când spunea că nu ne vom putea descurca în desişul acesta şi era mai bine dacă îi ascultam sfatul *şi* luam cu noi o călăuză.

Drumul lung călare de la ferma olandezului van Doernig până la ţinutul acesta de tufe dese, fusese foarte obositor.

Camarazii porniseră din zori de la fermă, cu gând să se duca la Njongolas, unde era o colonie de fermieri harnici şi pricepuţi. Acolo locuia şi fratele lui van Doernig, a cărui fermă se afla însă la câteva mile de celelalte.

Van Doernig povestise căpitanului multe, despre el *şi* când îi pomeni că în Uganda s-ar aţine o „dihanie” care ucisese până acum sumedenie de negrii, ba că îi mâncase chiar, George nu-şi mai găsea astâmpăr. Se rugă atât de tatăl său, până ce acesta se îndupleca să se ducă într-acolo, pentru a afla şi ei ce e cu această „Spaimă a Ugandei”.

— Cum fusese poreclit monstrul.

Van Doernig le împrumutase cai pe care, în cazul când nu s-ar mai întoarce la ferma lui, să-i lase la fratele său şi acesta să i-i trimită mai târziu, prin vreunul din argaţii săi.

Erau de şapte ore pe drum, când ajunseră în sfârşit la ţinutul despre care le vorbise olandezul.

Spunea el că ar fi o „cărare”, dar era greu de găsit, deoarece nu prea era folosită, de aceea creşteau repede tufele pe marginea ei şi o acopereau vederii.

De când se ivise „Spaima din Uganda” fermierii ocoleau desişul, deşi erau nevoiţi să facă un ocol de câteva ceasuri. Se putea prea bine ca dihania sau ce va fi fost – să se aţină în desişul acesta care se afla numai, la vreo două mile de ferma fratelui lui Doernig.

Olandezul vroise să dea camarazilor o călăuză, dar căpitanul Farrow ţinea neapărat să fie singuri. Erau doar deprinşi cu primejdiile şi nădăjduiau să găsească şi fără călăuză drumul. Văzură însă că era o greşeală din partea lor, căci un ocol de câteva ceasuri nu era tocmai plăcut, deoarece camarazii nu erau obişnuiţi cu călăritul.

Căpitanul dădu necăjit din cap şi zise:

— Ai dreptate, doctore, recunosc şi eu că fără călăuză nu vom putea găsi poteca. Totuşi, să nu ne dăm bătuţi şi să mai căutăm. Dar mai întâi să facem, un scurt popas de amiază că

prea dogoreşte soarele. Uite ici niţică umbră. Să descălecăm şi să îmbucăm ceva!

Toţi se învoiră cu bucurie. Petre adună câteva vreascuri şi aprinse focul.

Pe când mâncau, habar n-aveau ca erau spionaţi de un negru, aciuit pe aproape în tufiş. Era flămând râu, caci din ajun omul nu băgase nimic în gură, deoarece trebuia să stea ascuns pentru a nu fi zărit de cineva. Fusese argat la ferma fratelui lui Doernig şi fiindcă acesta îl prinsese cu un furtişag şi vroia să-l pedepsească, negrul ridicase mâna asupra lui, apoi fugise. Ştia prea bine că daca va fi prins, îl aştepta o pedeapsă aspră.

Negrul privea cu ochii lacomi la prânzul străinilor, dar nu cuteza să se apropie. Nădăjduia însă că aceştia vor lăsa ceva rămăşiţe cu care îşi va putea astâmpăra foamea.

Se părea însă că Farrow n-avea de gând să plece atât de curând. Vroia să se mai odihnească vreo două ceasuri, ştiind că până la ferma la care se duceau nu aveau de făcut mai mult de două ceasuri, dacă tăiau drumul prin desiş.

George nu se simţea de fel obosit. Se ridică de jos şi o luă pe marginea desişului, ca să cerceteze dacă nu cumva dă de poteca despre care le vorbise olandezul.

Petre, care nu vroia să-l lase singur, se ridică şi el, pe când căpitanul şi doctorul aţipiră.

Cei doi camarazi se depărtau tot mai mult. Zadarnic însă, poteca trebuie să fi fost năpădită de buruieni, căci nu o puteau găsi, doar numai din întâmplare.

— Eu zic să încalec, poate că din şea aş vedea mai bine peste tufele astea afurisite – îşi dădu cu părerea Petre – poteca trebuie să fie în desiş, destul de lată şi nu se poate să nu o zăresc. Pe urma ne vom da seamă mai lesne cam de unde *în*cepe.

— Bine zici – încuviinţă George – tare m-aş bucura să o găsim şi să-i dăm tatei vestea bună când s-o deştepta. Dar acum îndărăt să prindem unul din caii noştri lăsaţi să pască.

Dar când se întoarseră la lagăr, rămaseră uluiţi la o mică depărtare de acolo. Lângă foc doctorul şi căpitanul dormeau adânc, în vreme ce un negru voinic tocmai cerceta desaga cu merinde. Stătea cu spatele la cei doi camarazi, aşa ca nu-i văzuse venind.

— Repede, Petre, să-l înhăţăm până nu o ia la fugă! şopti George. Ticălosul ăsta vrea să ne prade.

Negrul îi văzuse plecând, iar pe ceilalţi dormind. Nu îşi închipuia că se vor întoarce atât de curând.

Deodată se simţi apucat pe la spate şi când încercă să scape înţelese că avea de-a face cu unul mai puternic ca el. Începu să se roage de iertare, zicând că era flămând şi vroia să-şi ia numai ceva de mâncare.

În vremea asta se trezise şi căpitanul cu doctorul.

— De unde vii? îl întrebă Farrow.

— De la ferma van Doernig… bolborosii negrul. *Master* Doernig vrut bate la mine dar Kuba nu lasă bate nimeni. Negrii şi ei oameni liberi, ţara asta a lor. Albii venit la noi şi jefuit. Alb nu trebuie bate sărman negru.

— Şi l-ai bătut şi tu pe stăpânul tău, nu e aşa? cercetă mai departe căpitanul.

— Nu bătut, *master,* împins numai pe *master* Doernig ca să nu bată la Kuba. Pe urmă fugit şi ascuns aici în tufiş ca *master* să nu prindă sărman negru.

— Pentru ce vroia să te bată *master* Doernig? Trebuie să fi făcut tu ceva…

Negrul se codea cu răspunsul şi căpitanul înţelese că nu va putea scoate nimic de la el. În cele din urmă îl întrebă:

— Ţi-e foame, nu, aşa, Kuba?

— Tare foame, *master.* Daţi ceva mănânce sărman negru, altminteri Kuba murit.

— Bine, o să-ţi dau, dar în schimb să ne arăţi poteca din tufiş. Noi nu putem s-o găsim.

Negrul tresări speriat.

— *Master,* nu treceţi tufiş, acolo dihanie rea şi omoară la voi – răspunse el, înfiorându-se.

— Dihania nu o să ne facă nimic. Şi apoi, n-ai trecut şi tu pe acolo când ai venit încoace?

— Eu nu venit tufiş, ocolit tufiş şi intrat aici când văzut vine *maşteri.* Kuba nu intră tufiş.

— Atunci rabdă de foame. Dacă nu ne arăţi poteca, nu-ţi dau nimic de mâncare, să ştii. Nu trebui să-ţi fie frică, dacă se arată dihania îi venim noi repede de hac.

Negrul se uita cu jind la merinde, dar frica de „dihanie" era mai mare decât lăcomia şi nevoia de mâncare. În cele din urmă spuse, şovăind:

— Sărman negru lipseşte de mâncare. Kuba vrea mai bine moare de foame decât sfâşiat de dihanie!

Căpitanul încercă să-l convingă cu fel de fel de făgăduieli, dar degeaba. Atunci George spuse tatălui său:

— Nu e nevoie decât să ne arate de unde începe poteca, pe urmă ştim noi ce avem de făcut. Van Doernig ne-a dat doar destule lămuriri pe unde s-o luăm ca s-ajungem la ferma fratelui său.

— Ai dreptate. Ei, ce zici, Kuba, ne spui de unde începe poteca?

— Kuba arată, dar nu merge cu *maşteri.* Daţi mâncare repede la el, altminteri nu e putere merge.

La un semn al căpitanului, Petre puse ceva merinde dinaintea negrului şi acesta le înfulecă la repezeală, după ce-l văzu sătul, căpitanul îi zise:

— Aşa. Acum arată-ne poteca, pe urmă poţi să pleci. Dar dacă vrei să te întorci la fermă, o pun o vorbă bună pentru tine pe lângă *master* Doernig să te ierte.

— Kuba nu întoarce la fermă. El merge în sat al lui însoare – mărturisi negrul.

Căpitanul Farrow nu se sinchisea ce anume făptuise negrul. De aceea camarazii înşeuară în grabă caii şi, conduşi de Kuba, o luară spre apus, în jurul brâului de tufe. Petre nu-i slăbea din ochi pe Negru, ca să nu o ia la sănătoasa şi să-i lase în drum.

După vreun sfert de ceas de mers, Kuba se opri şi arătă cu mâna o tufă.

— Aici, *masteri,* începe poteca. *Maşteri* trebuie numai dea înlături tufele *şi* vede la ea.

Petre şi au George făcură ce le spuse el şi se încredinţară că nu-i minţise.

— Acum poţi pleca sau veni cu noi, după cum vrei. De *master* Doernig să nu-ţi fie frică, stăruim noi să te ierte – spuse căpitanul negrului.

Acesta însă clătina cu însufleţire capul şi porni în fugă pe unde venise.

— Trebuie să fi făcut el ceva grav că se teme atât de fermier. Van Doernig e un om foarte blajin şi cred că fratesău îi seamănă – zise doctorul, după ce dispăru negrul.

— Aşa cred şi el – încuviinţă căpitanul – n-aveam însă nici un motiv să-l oprim. Acum s-o luăm prin tufiş; are mai multe poteci şi van Doernig ne-a sfătuit să băgăm bine de seamă ca să nu greşim drumul. Trebuie s-o ţinem tot spre răsărit şi vom ieşi curând din acest, desiş încâlcit.

— Ştii ce mi se pare mie? Că nu e acesta începutul potecii despre care ne vorbea van Doernig – zise George – acela trebuie să fie mai spre apus.

— Aşa mi se pare şi mie, dar principalul e că am dat de o potecă. Totuşi să ne grăbim să ieşim mai repede din desiş. Să fim însă cu mare băgare de seamă, deoarece după cele spuse de van Doernig şi negru, cam pe aici s-ar aţine „dihania”.

— Eu, drept să vă spun, cred că asta e numai o poveste. Pesemne că vreun fermier a zărit odată vreo fiară mai mare şi

a luat-o drept, cine ştie ce dihanie grozavă.

— Şi tocmai tu ai fost acela care a stăruit să pornim în căutarea ei. Dacă vrei, n-avem decât să ne întoarcem – fu de părere căpitanul.

— Nu, tată, nici nu mă gândesc. Vroiam numai să spun că nu prea mai cred în basmul cu dihania, deşi s-ar putea totuşi să existe.

— Bine, atunci să mergem mai departe. Ţineţi însă armele pregătite! În tufişuri de acestea se aţin adesea fiarele cele mai primejdioase. Eu o s-o iau înainte şi voi urmaţi-mă de aproape.

Căpitanul Farrow îşi îndemnă calul la drum. Poteca se lărgea din ce în ce. Ducea mai întâi drept prin desiş, apoi făcea un cot ascuţit spre apus, pe urmă alte cotituri, astfel că Farrow nu mai putea zări înaintea sa.

După un drum de vreo două ceasuri, o tufă deasă le tăia calea. Părea să fie o înfundătură, deoarece poteca se sfârşea aici.

George şi Petre descălecară *şi* se apucară să cerceteze tufişul. Văzură cu bucurie că la vreo patru metri de acolo poteca urma iar.

După un sfert de ceas ajunseră la o răspântie. Se încrucişau aici trei cărări. Una din ele părea să ducă pieziş îndărăt, pe când celelalte două mergeau tot mai spre apus. Aleseră pe una din aceste două, socotind că într-acolo le era ţinta.

Porniră mai departe, dar tufele erau atât de înalte încât nu puteau vedea dincolo de ele.

Deodată poteca începu să se lărgească. Trecând de un cot, dădură de un luminiş întins. Miraţi, îşi struniră caii şi George strigă cu bucurie:

— Uite colo oameni! Să-i întrebăm cum putem ieşi din desişul ăsta încâlcit.

Căpitanul şi doctorul urmăriră cu ochii încotro arăta George şi zăriră într-adevăr la capătul luminişului făpturi care forfoteau de colo până colo. Farrow privi prin ochean şi zise râzând:

— Nu sunt oameni, dragul meu, ci… maimuţe. Trebuie să fie prin partea aceea o potecă, dar să nu ne ducem de-a dreptul acolo, ci să facem mai bine un ocol pe marginea luminişului, poate găsim altă potecă mai potrivită scopului nostru.

Ceilalţi doi camarazi priviră şi ei prin ocheane la maimuţele care se zbenguiau ca nişte copii.

Deodată, însă, se opriră s-asculte, apoi pieriră fulgerător în tufiş.

— Pesemne că ne-au zărit – făcu George, necăjit, căci i-ar fi plăcut să le vadă mai de-aproape.

— Cu neputinţă să ne fi văzut – răspunse doctorul, îngândurat – trebuie să se fi speriat ele de altceva, poate au simţit că se apropie vreo fiară de pradă.

— Tot ce se poate. A, uite că se iveşte într-adevăr un leu – zise căpitanul, care nu lua ocheanul de la ochi şi văzuse unul din aceşti „regi ai pustiului" ieşind din desiş şi privind în toate părţile în jurul său.

— Frumos animal! Uite ce mândru păşeşte, ca şi când şi-ar da seamă că e cel mai puternic dintre toate fiarele.

Cei patru camarazi nu slăbeau din ochi leul. Într-un rând fiara se uită chiar spre ei, dar depărtarea era prea mare ca să-i poată vedea.

Totuşi porni în această direcţie, se opri însă pe la mijlocul luminişului şi privi în juru-i.

— Să ne întoarcem pe unde am venit – zise Farrow – mi se pare că leul vine încoace şi e mai bine să nu ne vadă numaidecât.

Dar când să se retragă în tufiş, băgară de seamă că leul îşi alesese altă ţintă. Se întoarse brusc şi porni să taie drumul de-a curmezişul, apoi pieri în desiş.

— Să o luam repede pe marginea luminişului până nu se iveşte iar leul! zise doctorul.

Aşa şi făcură. Abia după o jumătate de ceas ajunseră la capătul celălalt al luminişului, fără să fi găsit vreo potecă. Nici chiar în locul pe unde dispăruseră maimuţele nu se vedea vreuna. Desişul era de nepătruns şi nu pricepeau de fel ce se făcuseră ele.

— Nu ne rămâne decât să cercetate *şi* latura cealaltă a luminişului – propuse Farrow tovarăşilor săi – trebuie să fim însă cu mare băgare de seamă, căci s-ar putea ca leul să ne pândească pe undeva *şi* să ne atace pe neaşteptate. Ţineţi-vă armele pregătite.

— Tată, nu cred că nu e nevoie săi cercetăm toţi în acelaşi timp marginea luminişului – zise George – o să mă duc numai eu şi cum am ochii destul de ageri, o să zăresc îndată leul şi vin în goana calului să vă previn.

Căpitanul se împotrivi propunerii fiului sau, ştiind că George va caută să răpună singur leul, dacă s-ar ivi într-adevăr. Dar când tânărul îi făgădui că se va înapoia negreşit la ivirea fiarei, îl lasă să plece. Petre vru să-l însoţească, George însă îl opri, spunând că doi inşi fac mai mult zgomot

decât unul singur şi ar putea trezi din somn leul. Tânărul dădu pinteni calului şi porni, urmat de ceilalţi, care nu-l slăbeau din ochi, pentru a-i putea veni în ajutor dacă va fi nevoie.

II
LA FERMA LUI DOERNIG

GEORGE PRIVEA CU ÎNCORDARE DESIŞUL şi în acelaşi timp spre locul unde pierise leul, deşi pe acolo părea să nu fie nici o potecă; pretutindeni tufele erau atât de încâlcite încât părea cu neputinţă să pătrundă o făptură în ele.

În cele din urmă tânărul ajunse la locul unde observase că dispăruse leul. Se gândea că ar putea găsi aici smocuri de păr din coama lui agăţate de mărăcini, dar de pe cal nu le putea vedea şi de descălecat nu vroia. Poate că fiara era acum departe şi nu era nevoie să fie prea prevăzător.

Lăsă calul la pas. Numai din când în când se uita îndărăt, poate tot va zări leul.

Deodată văzu în desiş o spărtură adâncă. Să fie poteca pe care o căuta? Se apropiă de marginea luminişului să vadă mai bine. Vru să descalece. Ţinea însă în mână revolverul, gata să tragă îndată ce se va ivi fiara.

Dar, n-apucă să pună piciorul pe pământ şi calul începu să necheze şi sări speriat în lături, trăgând pe călăreţ după el în cădere, tânărul scăpă arma din mână. În clipa următoare calul o luă la fugă ca turbat.

În primul moment, George fu atât de uluit şi ameţit de căzătură, încât nu putu face o mişcare. Apoi vru să se scoale şi să-şi caute mai întâi revolverul. Dar în aceeaşi clipă leul se ivi înaintea lui şi dădu să se repeadă la el.

Apucase să se ridice pe jumătate, fiara însă îl trânti îndărăt Se credea pierdut când simţi laba grozavă a leului pe pieptul său şi aştepta din clipă în clipă să-l sfâşie.

Auzi însă în acelaşi timp tropot de copite apropiindu-se în goană. Leul ridică repede capul şi se uită cu ochi scânteietori la cei ce soseau. O împuşcătură detună şi glonţul atinse fiara care îşi lăsă prada, scoase un răget înfiorător şi, dintr-o săritură, pieri iar în tufiş.

George se ridică repede, apucă arma care era la un pas de el şi se uită în juru-i. Leul însă dispăruse. Făcu semn, râzând, camarazilor care se apropiau, ca să le arate că nu fusese rănit. Cum ajunse lângă el, căpitanul sări din şea, îl îmbrăţişa şi-i zise cu glas tremurător:

— Te credeam pierdut, copilul meu. Când am văzut laba grozavă a fiarei pe pieptul tău, nu speram să mai scapi cu viaţă. Dar cum se face că ţi-a scăpat revolverul?

— S-a speriat calul şi m-a trântit la pământ tocmai când vroiam să descalec. În cădere arma mi-a scăpat din mână.

Deşi foarte aproape de mine, nu puteam s-o iau, deoarece dacă aş fi făcut o mişcare, leul m-ar fi sfâşiat imediat.

— Şi foarte bine ai făcut, aceasta ţi-a fost salvarea – zise doctorul.

Petre alergă să caute calul lui George şi-l aduse imediat, deşi bietul animal tremura ca varga.

Încălecară şi trecură prin spărtură, de unde începea într-adevăr o potecă. După ce făcură o bucată de drum, doctorul zise:

— Ştii ce m-am gândit eu, domnule căpitan? Oare să nu fie leul „dihania" despre care se spune că a ucis atâţia oameni, ba că i-a şi mâncat chiar?

— Păi bine, doctore, crezi că fermierii n-ar fi băgat până acum de seamă despre cine e vorba şi n-ar fi pornit o vânătoare straşnică împotriva lui? Nu, părerea mea e că trebuie să fie cu totul altceva, dar nu vreau încă să vorbesc despre asta pentru a nu mă face de râs, poate – răspunse căpitanul Farrow.

— Hm… păcat! L-am fi împuşcat noi mai târziu şi am fi scăpat Uganda de o pacoste.

— Prea ar fi fost lesne – râse George – aşa aventură mai bine lipsă.

— Ce, nu ţi-a ajuns că era cât p-aci să fii sfâşiat de ghearele lui? făcu Farrow, zâmbind. Mai vrei şi altceva?

— Drept să-ţi spun, eu aş pune rămăşag că toată povestea cu „dihania" e o născocire şi că nici nu există aşa ceva.

— Zău? râse căpitanul. Şi-ţi pare rău, nu e aşa?

— Eu presimt că vom avea totuşi ceva de întâmpinat – răspunse tânărul – a, uite că se sfârşeşte desişul şi copacii încep să se rărească. Cred că de aici nu mai avem mult până la ferma lui Doernig.

— Slavă Domnului! Peste două ceasuri trag nădejde să fim acolo. Nu prea sunt deprins cu călăritul şi-mi ajunge pentru ziua de azi – făcu doctorul, oftând – numai de n-am da iar de vreun bucluc care să ne ţie în drum, altminteri ajungem tocmai la noapte, când toată lumea doarme.

— Atunci să dăm pinteni cailor – propuse George.

Propunerea fu primită şi porniră în goană, de parcă ar fi fost vorba de o întrecere.

Înainte de a se împlini cele două ceasuri zăriră în depărtare ferma şi se îndreptară într-acolo. Trebuie să fi fost văzuţi, căci în poartă stătea un bărbat lat în spete, care ţinea mâna streaşină la ochi, pentru a putea vedea mai bine.

Când camarazii descălecară şi se apropiată de el, fermierul le zise:

— Veniţi de la ferma fratelui meu probabil? Îi cunosc caii. Nu-mi închipui că i-aţi furat – adaugă el, zâmbind.

— Nu, nu i-am furat – răspunse căpitanul, râzând – îţi aducem multe salutări din partea lui şi te rugăm să ne găzduieşti o zi, doua. Dă-mi voie să mă prezint, de asemenea şi pe camarazii mei: Sunt căpitanul Farrow, acesta e fiul meu George, dumnealui e doctorul Bertram şi celălalt credinciosul nostru tovarăş Petre Uriaşul.

Van Doernig le strânse mâinile şi-i pofti în casa. La o poruncă a lui, doi negri veniră să ia caii şi-i duseră în ţarc.

Era tocmai vremea cinei. Fură poftiţi la masă şi doamna Doernig se bucură foarte mult de oaspeţi, având rar prilejul să vadă străini abătându-se pe acolo.

Van Doernig avea şi un fiu, care lipsea însa în momentul acela de acasă. Tatăl său aştepta să se întoarcă abia a doua zi dimineaţa. Când spuse acestea căpitanului, chipul fermierului se întunecă.

Mirat, Farrow îl luă de-a dreptul şi-l întrebă:

— Băiatul te îngrijorează, domnule van Doernig?

— Nu, domnule căpitan, e un copil foarte bun şi ştiu că o să-şi facă lesne calea în viaţă. Ceea ce mă pune însă pe gânduri, e faptul că, îndrăzneţ cum e, a plecat în căutarea „monstrului" care se aţine pe aici şi a vârât spaima în toţi fermierii ţinutului.

— Aha, „Spaima Ugandei!" făcu Farrow, zâmbind.

— Va să zică ai auzit şi dumneata despre asta? Pesemne de la frate-meu. Ce să-ţi spun, nu mai ştim nici noi ce să facem. De aceea fiul meu s-a hotărât să-i vie de hac. N-a fost chip să-l opresc. A plecat singur călare, zicând că nu se întoarce până nu scapă lumea de pacostea asta. Închipuiţi-vă, domnilor, nu putem dormi şi noi o noapte liniştiţi. *Ceva* sau *cineva* dă târcoale casei, încearcă la uşi şi ferestre să intre în casă şi a doua *zi* lipseşte o vită din ţarc. Ba a atacat şi ucis chiar oameni. Din păcate nimeni n-a putut până acum să ne spună cum arată. Morţii erau aproape de nerecunoscut, pe unul l-am găsit pe jumătate mâncat. Şi împotriva unui astfel de monstru a pornit fiul meu singur-singurel. Nu e o nebunie din partea lui? Dar vă rog să nu pomeniţi ceva, nevesti-mii. Ea nu ştie încă nimic despre asta.

— Bine făcea fiul d-tale dacă mai aştepta niţel, fiindcă noi am venit încoace tocmai în vederea acestui lucru. Să ne povesteşti după masă tot ce ştii despre monstru, poate vom înţelege mai bine cam ce avem de făcut. Crezi că e vreo fiară din cele mari?

— Nu, domnule Farrow, o fiară de pradă nu poate fi. Cred că e un leu? Nu, nu, am zărit într-o noapte o umbră care semăna a om, dar ceva mai mic la stat. Trebuie să fie într-adevăr un monstru, de aceea sunt atât de îngrijorat de soarta fiului meu.

După masă, când bărbaţii se retraseră iar în camera de lucru a fermierului, Farrow îl întrebă ce e cu negrul pe care îl găsiseră la marginea tufişului.

— A, vrei să spui Kuba, domnule căpitan, îmi pare rău că nu pot pune mâna pe el. Închipuieşte-ţi că vrea să se înapoieze în satul său ca să se însoare. Fiind însă sărac s-a folosit de povestea cu monstrul pentru a mă putea jefui mai bine. Mi-a furat în timpul câtorva nopţi patru boi, două vaci, un cal şi câteva oi, spunându-mi că le-a răpit „dihania”. În cele din urmă am descoperit furtişagul şi i-am cerut socoteala. În toiul certei nu m-am putut stăpâni şi l-am lovit de câteva ori cu biciuşca. Nemernicul a ridicat atunci mâna asupra mea. În clipa aceea a venit fiul meu şi i-a tras o bătaie zdravănă. Kuba l-a ameninţat că se va răzbuna şi a luat-o la fugă.

— Şi vitele care ţi-au dispărut ce s-au făcut?

— Probabil că le-a trimis într-ascuns în satul lui, fiindcă lipsea mai toată noaptea de la fermă.

— Trebuie să-ţi spun, domnule van Doernig – zise căpitanul – că lucrurile par mai primejdioase decât crezi d-ta. Kuba va aţâţa satul împotriva d-tale şi se poate să se întoarcă în cete să atace ferma. Cunoşti doar setea de răzbunare a negrilor.

— O fi, dar nu mă tem eu de el. Deşi fiul meu nu se află pentru moment aici ca să ne poată ajuta să ţinem piept unei navale, nădăjduiesc totuşi că voi fi cu în stare să mă apăr. Gardul e trainic şi înalt, aşa că nu-l pot sări. Oricine ar îndrăzni să se caţere pe el va fi împuşcat.

— De, ştiu şi eu ce să spun! Părerea mea e să fii cât mai prevăzător. Drept e că n-a fost până acum de faţă la un atac al negrilor asupra unei ferme, dar cunosc alte neamuri de sălbateci care nu se dau îndărăt de la nimic. Ţi s-a întâmplat vreodată să ai vreo astfel de ciocnire cu negrii?

— Slavă Domnului nu, totuşi cred ca vor încerca un atac asupra fermei. Ai văzut gardul care o împrejmuieşte?

— Şi dacă îi dau foc ce te faci? Acum povesteşte-ne, rogu-te, ceva despre „dihanie”, domnule van Doernig.

— Nici eu nu ştiu ce să-ţi spun, domnule Farrow. A început aşa: Mai întâi a fost găsit un negru omorât. Era sfârtecat rău şi avea muşcături grozave la gât. Peste câteva

zile altul şi, a doua zi încă unul. Cel de-al treilea era chiar mâncat pe jumătate. Vrusei într-o noapte să ies în curte să văd ce s-a întâmplat, dar abia am deschis uşa când zări o mătăhală uriaşă venind spre mine. Am zăvorit repede uşa şi l-am chemat pe fiul meu. În vremea asta am auzit afară nişte lovituri înăbuşite ca şi când ar fi bătut cineva toba. Pe urmă bubuiturile au încetat şi uşa a fost zgâlţâită de câteva ori. Noroc că e trainică şi n-o putut s-o scoată din balamale. Asta s-a petrecut câteva nopţi. De câte ori venea „dihania", băgăm de seamă a doua zi că-mi lipseşte o vită. Am încercat să stau la panda ca să o împuşc, dar în noaptea aceea nu venea. Când mă culcam însă, venea iar. Nu ţi se pare şi d-tale ciudat?

— Pe la vecini a fost, domnule Doernig? cercetă Farrow.

— Da. Le-a furat şi lor destule vite. Nu ştiu ce-o fi făcând cu ele, trebuie să aibă până acum o cireada întreagă.

— Fără îndoială. Dumneata, doctore, cam ce crezi c-ar putea să fie?

— Nu cumva e…

— Da, da, dragă doctore, aşa mi-am zis şi eu – îi curmă căpitanul vorba – dar deocamdată nu ne putem spune părerea, pentru că s-ar putea să ne înşelăm. Trag însă nădejde că în curând vom scăpa ţinutul de pacostea asta. Ştii încotro a pornit fiul d-tale, domnule van Doernig?

— La vreun ceas de drum călare de la fermă e o mlaştină în pădure. Acolo vin adesea fiarele sălbatece să se adape. Vrea să se pună la pândă şi să împuşte dihania, dacă s-o arăta. Şi-a luat puşca lui cu repetiţie şi e bun ochitor după cât ştiu.

— E într-adevăr păcat că am sosit prea târziu – zise George – altminteri aş fi făcut propunerea să mă duc să-l caut pe fiul d-tale în pădure. L-aş putea găsi prin întuneric?

Fermierul îl privi uimit. Se mira că tânărul acesta ar avea curajul să intre noaptea în pădure. Dacă s-ar fi ascuns peste zi acolo, da, dar, aşa…

— L-ai căuta degeaba, fiul meu trebuie să se fi pitit bine, răspunse el.

— Atunci trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă. Dar poate că dihania va veni peste noapte aici şi crede-mă că nu o să-i meargă bine – încheie George zâmbind cu înţeles.

Se întunecase de mult. Porţile fuseseră zăvorite. Fermierul ieşi în curte ca să vadă dacă totul e în regulă. Când se întoarse în casă, spuse oarecum necăjit:

— Pesemne că tot vorbind despre afurisita aia de dihanie a început să mi se năzare aşa din senin. Pe când încercam zăvoarele porţii, ca să văd dacă sunt bine închise, mi s-a

părut că văd o umbră furişându-se. I-am strigat să stea, dar a pierit ca-n pământ. Am căutat pretutindeni în curte, n-am zărit însă decât doi din argaţii mei negri, care mi-au spus că ei n-au văzut nimic. Ce vreţi, povestea asta a început să-mi cam zdruncine nervii, pesemne că m-am înşelat.

— Să nu spui asta, domnule van Doernig, eu cred că nu te-ai înşelat de fel – răspunse îngândurat Farrow – din ce trib fac parte negrii d-tale?

— Cei pe care i-am găsit adineauri în curte sunt din acelaşi neam cu Kuba. Dar pentru ce mă-ntrebi, nu cumva crezi…

Fermierul îşi curmă vorba, rămase câteva momente pe gânduri, apoi ieşi în fugă din odaie. Căpitanul cu George îl urmară. Îl văzură alergând spre poartă; privi dincolo, pe câmpul luminat de lună şi se întoarse iar în curte, înjurând.

— Ce neruşinare din partea ticăloşilor ăstora – zise el - au descuiat poarta şi au şters putina. Mi se pare că o să cam ai dreptate, domnule Farrow. Nemernicii mi-au pus gând rău şi vor să atace peste noapte ferma. Cred că n-ar strica să trimit pe cineva călare pe la vecinii mei, ca să-mi vie în ajutor.

— Ai vreun om de încredere? întreba căpitanul.

— Da, am adus unul când am venit încoace şi mi-e foarte devotat. L-am scăpat odată dintr-un bucluc şi s-a făcut om de treabă. O să-l trimit pe el.

— Bine, trimite-l. Noi aşteptam în vremea asta aici. Să nu spui însă nimic celorlalţi negri, altminteri te pomeneşti că se răscoală şi ei şi lucrurile devin şi mai primejdioase.

George ieşise pe poartă şi admira priveliştea pe care o avea înaintea ochilor. Domnea o linişte adâncă, totuşi simţea parcă o primejdie ameninţându-l.

III
ATACUL

CĂPITANUL FARROW SE APROPIE şi el de fiul său. Tăcerea aceasta te înfiora. Nici o adiere de vânt, nici un foşnet, nici măcar ţipătul unei păsări de noapte.

Ba da, oare nu fusese acesta ţipătul unei păsări trezită din somn?

— Ce-a fost asta? întrebă un glas îndărătul căpitanului.

Era doctorul Bertram care venise cu Petre din casă şi auzise ţipătul.

— Pare să fie vreo pasăre – răspunse Farrow – a, auzi, a ţipat iar.

Ţipătul se reperă pentru a treia oară. Ciudat era că acum se auzise din altă parte. Cel dintâi venise din faţă, al doilea din stânga şi acesta din dreapta.

— Căpitane, astea nu sunt ţipete de pasăre adevărată – şopti doctorul – atât de repede nu poate zbura ea dintr-un loc într-altul.

— Crezi că au fost glasuri omeneşti? întrebă Farrow.

— Da. Să zăvorim repede porţile, bănuiesc că negrii vin târându-se. Nu-i putem încă vedea, din pricina ierburilor înalte. Dar în curând vor fi aici.

În clipa aceea apăru fermierul.

— Boeren e în drum, domnilor. Va călări ca un diavol, ştiu eu. Aţi auzit şi dv. ţipătul de pasăre? Sunt negrii care sosesc. Să ne împrăştiem prin curte, în casa vom intra numai când va fi nevoie. Vreţi să-mi fiţi de ajutor în împrejurarea aceasta atât de primejdioasă?

— Mai încape vorbă! Câţi oameni ai pe care te poţi bizui? cerceta căpitanul.

— Soţia mea ştie să se slujească de armă ca un bărbat. De, ce să-i faci, aici nici nu se poate altfel! Mai am şi opt negri, dar nu ştiu dacă mă pot încrede în ei. Drept e că nu fac parte din tribul care ne va ataca, totuşi cu sălbatecii ăştia nu poţi şti niciodată.. Nu m-aş mira să treacă şi ei de partea celorlalţi.

— Cheamă-i încoa, o să vorbesc eu cu ei. Cine nu vrea să fie cu noi, trebuie să plece îndată.

Căpitanul ieşi iar afară pe portiţa îngustă făcută în poarta cea mare, dar nu zări nimic. Oare să se fi înşelat?

În clipa aceea se auzi însă pentru a patra oară ţipătul de pasăre. Acum îşi dădu şi el seama că era un glas omenesc şi înţelese că negrii erau foarte aproape şi aşteptau numai momentul prielnic pentru a da năvală asupra conacului.

Van Doernig se întoarse urmat de câţiva negri cărora le spusese despre ce e vorba şi când Farrow le vorbi pe scurt, amintindu-le care le e datoria, unul din ei – un vlăjgan cât toate zilele – răspunse:

— *Masteri,* noi suntem oameni de ispravă, nu facem parte din neamul Uthabo al lui Kuba, care ne e duşman. Daţi-ne arme şi vom apăra avutul şi viaţa stăpânului nostru.

Olandezul le mulţumi şi le făgădui o răsplată bogată dacă vor fi de partea lui. Arme şi muniţii se găseau destule în conac. Unii din negri ştiau să umble cu arme de foc, celorlalţi li se dădură suliţi şi măciuci care le puteau fi de folos într-o luptă corp la corp. Astfel toată „garnizoana" conacului era alcătuită din patrusprezece inşi şi van Doernig nădăjduia ca e deajuns pentru a veni de hac Negrilor.

Căpitanul Farrow, care luase comanda „trupei" ca ceva de la sine înţeles, îşi împărţi oamenii astfel ca să fie apărata curtea din toate părţile. El cu doctorul Bertram, George şi Petre aveau de apărat frontul principal, pe când fermierul pe cel dindărăt. Pe flancuri se postaseră negrii, astfel că puteau ţine piept din toate părţile atacului.

Aşteptau în linişte ce avea să vină. După socoteala lui van Doernig, ajutorul fermierilor vecini nu putea să întârzie.

Farrow stătea cu fiul său la portiţă şi priveau mereu afară. Nu se vedea încă nimic cu ochiul liber, dar după ce privi prin ochean, înghionti uşor pe George şi-i şopti:

— Vin! Mare poftă aş avea să le-o iau înainte şi să-i împroşc cu câteva gloanţe. Poate ca, de frică, se împrăştie ca potârnichile.

— N-avem decât s-o facem. Cu ticăloşi de ăştia nu încape cruţare. Aha, i-am zărit şi eu! Ei, începem?

— Nu încă, dragul meu, căci dacă nu fug imediat şi dau năvală în conac, fiecare minut e preţios. Cu cât amână atacul, cu atât mai bine pentru noi. Vecinii se vor grăbi desigur să vină încoace.

— Mie, drept să-ţi spun, mi se pare că prea se târăgănesc lucrurile – zise George nerăbdător – dar bine zici, să vedem mai întâi ce au de gând negrii. „Cetatea" nu ne-o pot lua cu asalt.

— Uiţi cât sunt de vicleni şi împotriva unui incendiu nu putem face nimic. Nu trebuie să-i lăsăm să se apropia de gard. Meterezele sunt bine aşezate, avem de aici o vedere până departe. Aha, uite-i că s-au ridicat de jos. Acum începe atacul!

În clipa următoare se auzi o larmă asurzitoare înaintea porţii şi în acelaşi moment detună din locul unde se afla

fermierul cu soţia să câteva împuşcături. Era semnalul de apărare.

Negrii năvăleau ca o vijelie. Căpitanul Farrow îi lăsă să se apropie până la cincizeci de metri, apoi comandă:

— Foc!

Întâia salvă bubui, pe urmă începu un foc viu asupra negrilor. Aceştia părură uluiţi, văzând însă că focul nu încetează se trântiră la pământ şi bătură în retragere, târându-se pe brânci. Cei din faţă, care fuseseră răniţi, rămaseră pe câmpul de luptă gemând şi văicărindu-se. Căpitanul dăduse ordin tovarăşilor săi să rănească astfel pe negri ca să nu o poată lua la fugă.

— Ura, întâiul atac a fost respins! strigă George cu bucurie. Tată, să-i urmărim…

— Mai domol, băiatule, aşa uşor nu merge. Negrii se vor sfătui acum şi vor încearcă alte mijloace împotriva noastră. Să vezi că în curând se vor ivi iar.

Trecu aproape un sfert de ceas fără să se arate vreunul. Luna lumina ca ziua, aşa că se putea vedea bine ce se petrece dincolo de poartă. Camarazii se mirau ca negrii s-au astâmpărat.

— Ia spune-mi, rogu-te, căpitane – şopti deodată doctorul – mi se pare mie, ori e adevărat? Vezi tufa aceea mare de colo? Acum jumătate de ceas era parcă mai departe. Ai zice că se apropie din ce în ce de conac.

Farrow privi cu încordare câteva momente, apoi răspunse:

— Ai dreptate, doctore. Ba mai văd dincolo, pe dreapta, încă una care nu era până mai adineauri. Ticăloşii ăştia încearcă să ne tragă pe sfoară, dar le arăt eu lor acum că nu le merge cu noi.

Ridică fulgerător puşca şi George făcu asemenea. O scurtă comandă a lui Farrow şi se începu din nou un foc viu asupra tufelor mişcătoare. Efectul fu însă altul decât se aştepta căpitanul, în loc s-o ia la fugă, negrii săriră dintre ierburile înalte şi porniră în goană spre gard. Câţiva fură fireşte doborâţi din fugă, dar cei mai mulţi ajunseră la gard şi încercară să se caţere pe ei.

— Înapoi spre casă! Ne lipim de perete şi tragem în oricine reuşeşte să sară în curte. Fiţi fără cruţare! porunci căpitanul.

Din partea dindărăt a casei se auziră de-asemenea împuşcături, tot astfel şi din lături, unde pândeau argaţii negri. Părea că se dădea un atac pe toate fronturile şi căpitanul Farrow înţelese că o cruţare a duşmanului le-ar putea fi din cale afară de primejdioasă. Stăteau acum lângă

casă şi ţineau sub ochi gardul. Curând se iviră atâţia negri în vârf, încât camarazii nu pridideau să-i doboare cu gloanţele lor. Unii săriră jos în curte.

— În casă, repede! strigă Farrow.

În clipa aceea veni şi fermierul cu oamenii săi.

— Vom avea de dus o luptă, crâncenă – le zise căpitanul – a, uite ca au deschis poarta cea mare. Trebuie să ne apărăm din răsputeri.

Intrară cu toţii în casă şi alergară la ferestre, care erau prevăzute cu găuri de metereze. Căpitanul cu fiul său urcară la catul de sus, de unde aveau o vedere mai întinsă dincolo de gard.

În vremea asta negrii pătrunseseră în curte şi încercau prin toate mijloacele să spargă uşile şi ferestrele, dar van Doring se gândise la astfel de răscoale când clădise casa şi căptuşise uşile şi ferestrele pe dinăuntru cu tablă groasă.

Totuşi era de aşteptat că în cele din urmă tot vor izbuti. Salvă după salvă detuna şi negrii cădeau seceraţi ca spicele, iar care cădea nu se mai scula. Curtea *se* umpluse cu morţi şi răniţi, dar ura sălbatecilor împotriva albilor era atât de mare, că nesocoteau moarta şi dădeau mereu năvală.

Căpitanul Farrow cu fiul său, deschiseră un foc viu şi neîntrerupt. Abia acum începură negrii să bată în retragere. Numai îndărătul conacului lupta mai urma cu îndârjire. Când însă tatăl şi fiul îşi îndreptară într-acolo gloanţele, încetă şi aci lupta.

— Acum vor încerca alte mijloace pentru a lua cu asalt conacul – zise căpitanul lui George – cheamă pe doctorul Bertram şi pe Petre încoace, pot vedea mai bine de aci ce se petrece şi afară de asta nu va mai fi nevoie să alergăm mereu în dosul casei când o vor ataca negrii din partea aceea.

George se duse şi-şi aduse camarazii. Abia se aşezară aceştia la posturile lor, ca asaltul sălbatecilor începu. De data asta aveau crăci aprinse în mână, pe care vroiau să le arunce pe acoperiş. Trebuiau împiedecaţi cu orice preţ. Gloanţele camarazilor îi culcau unul câte unul la pământ, dar se găseau mereu alţii care le luau crăcile aprinse din mână şi se apropiau mereu cu ele de conac.

— Repede sus pe acoperiş, George! Du-te cu Petre şi încearcă să stingi focul – strigă Farrow fiului său.

Acoperişul era cam oblic, aşa că nu puteau fi văzuţi îndată. Cei doi camarazi luaseră de jos nişte prăjini cu care să poată împinge îndărăt crengile aprinse, dacă s-ar întâmpla să ajungă într-adevăr pe acoperiş.

În cele din urmă negrii izbutiră să se apropie de casă. Trei crengi aprinse căzură chiar lângă Petre şi George. Le apucară cu mâna şi le zvârliră jos, tot astfel făcură şi cu celelalte care zburau pe acoperişul de carton cătrănit.

După ce negrii bombardară cu crengi aprinse acoperişul vreme de vreun sfert de ceas, fără să-şi ajungă scopul, renunţară, aşezară însă un rug mare înaintea uşii care luă într-adevăr foc, cum înţeleseră camarazii din fumul gros care ajungea până la ei.

George se uită ca în neştire la ceas. Trecuseră două ore de când plecase omul trimis călare după ajutoare. Vor mai putea ei ţine piept negrilor încă un ceas, până ce vor sosi?

Se târî cu băgare de seamă la marginea acoperişului şi se uită în jos. Chiar dedesubtul lui ardea uşa. Ştiind că se deschide în afară, lui George îi veni ceva în gând. Îl chemă pe Petre şi-l trimise la cei de jos, să le spun că el va cuteza să deschidă uşa şi să stingă focul. Ei să împuşte pe toţi negrii care se află în dreptul uşii şi să oprească pe ceilalţi să se apropie până ce va reuşi planul lui.

Petre plecă, iar el începu un foc viu asupra negrilor. După ce descărcă ultimul glonţ, alergă jos şi se repezi la uşă, unde van Doernig stătea necăjit, neştiind ce să facă.

George îşi încarcă la repezeala revolverul, în vreme ce dădea ordin celorlalţi să stea la ochiurile ferestrelor şi să tragă fără întrerupere pentru a ţine pe negri cât mai departe.

Petre se alăturase lui George. Împuşcăturile detunară. Tânărul deschise cu băgare de seamă uşa. Un fum gros îl izbi în faţă. El însă nu se sinchisi, ci începu să împrăştie focul cu o prăjină, în timp ce Petre turna deasupra jarului găleţi cu apă aduse de doamna van Doernig.

Focul se potoli şi când negrii vrură să dea năvală, George le închise uşa în nas şi o zăvori la loc.

— Bravo, domnule George! îl lăudă olandezul. Acum o să apăr eu uşa şi dv. Duceţi-vă iar pe acoperiş.

— Aşa o să şi facem. Mă tem că negrii vor încerca din nou să dea foc casei. Noroc că e de piatră, altminteri am fi fost până acum cu toţii scrum.

— De-ar veni mai repede ajutoarele!

— N-au avut încă timp să sosească, domnule van Doernig. Ia bine seama ca sălbatecii să nu pună iar foc uşii. A doua oară ar şti ei cum să mă împiedece să-l sting. Eu mă duc sus.

Tatăl său îl întâmpină cu cuvintele:

— George, oamenii aceştia încearcă să arunce crengi aprinse pe acoperiş, ceea ce nu trebuie să-i lăsam cu nici un chip.

Dar crengile aprinse curgeau cu nemiluita şi în curând focul izbucni în câteva locuri. Situaţia se înrăutăţea. Cerură de jos găleţi cu apă. Acoperişul fu inundat în întregime, aşa că primejdia de a se aprinde era întrucâtva înlăturată.

Furia negrilor nu mai cunoştea margini. Se retraseră pentru a chibzui şi a născoci alt vicleşug.

Căpitanul coborî în casă şi se aşeză în catul de sus, la postul său de observaţie.

— Încă o jumătate de ceas, Petre şi ajutoarele vor fi aici – zise George credinciosului său camarad – de-ar zăbovi ticăloşii ăia cu sfatul lor până atunci, suntem salvaţi.

Dar negrii nu se dădeau bătuţi. Încercară încă de două ori să se apropie cu copăcei aprinşi, fură însă. Respinşi cu gloanţe. A treia oară nu mai putură fi goniţi. Un trunchi gros de copac izbi uşa şi o făcu ţăndări. Câţiva negri pătrunseră în casă; deşi întâmpinaţi cu gloanţe, înaintau spre etajul de sus.

Albii păreau pierduţi, căci sălbatecii cărau acum crengi uscate pentru a da foc casei pe dinăuntru. Deodată se auzi de afară o larmă asurzitoare. Negrii aflaţi în casă lăsară totul baltă şi alergară în curte, unde începură să urle ca ceilalţi.

Cei din casă, crezură că le-au sosit ajutoarele. Căpitanul Farrow cu fiul său se uitară printr-un ochiu de geam vrând să afle de ce răcneau negrii atât de îngroziţi. Dar ce văzură îi făcu să se înfioare.

În mijlocul curţii, luminată de razele lunii, stătea o făptură fioroasă care se bătea cu pumnii în piept. Se auzii apoi ca un bubuit de tunet îndepărtat. Era într-adevăr o privelişte înspăimântătoare…

IV
SPAIMA UGANDEI

URMĂ UN RĂGET ÎNFIORĂTOR… un răget atât de grozav încât îi făcu pe camarazi să se cutremure. Începu mai întâi cu un lătrat ca al unui câine mare, care se preschimbă într-un muget ca de tunet.

Cei din conac erau atât de uluiţi, încât nimeni nu se gândi să ridice arma şi să tragă în monstrul care păşea agale spre casă. Doctorul Bertram zise cu mirare:

— E un urangutan. Nu-nţeleg însă cum a ajuns aici. Nu ştiu să se fi aflând prin părţile acestea astfel de maimuţe.

— Trebuie să coborâm în casă, altminteri ne pomenim cu dihania înăuntru – zise căpitanul alergând în fugă pe scară cu doctorul, George şi Petre după el.

Aşteptară câteva minute şi văzând ca urangutanul nu se arată, căpitanul făcu semn camarazilor să-l urmeze.

Ieşiră în curte. Negrii pieriseră ca-n pământ, nu se vedeau decât morţii şi răniţii.

Gorila nicăieri.

Ocoliră cu băgare de seamă curtea, dar degeaba.

Deodată un răcnet înfiorător sfâşia tăcerea. Camarazii se opriră în loc. Răcnetul nu se repetă însă, ci după câtva timp se auzi iarăşi răgetul urangutanului, ca un tunet în depărtare.

— Pesemne că a ieşit prin dos – îşi dădu cu părerea căpitanul – vom găsi poate o spărtură în gard făcută de negri.

— Uite colo una – zise Petre – pe aici trebuie să fi ieşit.

— Păcat – făcu George cu ciudă – tare aş fi vrut să răpun eu „Spaima Ugandei”. Dar ce o fi fost ţipătul acela? Gorilele ţipă aşa?

— Nu, George, urangutanii nu ţipă – răspunse doctorul râzând – mă mir şi eu, cine să fi ţipat.

— Bănuiala mea asupra acestei spaime a Ugandei s-a adeverit – zise căpitanul – acum haidem în casă, să curăţăm odăile de morţi şi răniţi. A, dar asta ce e? Mi se pare că sosesc vecinii.

Se auzeau într-adevăr strigăte şi larma în curtea din faţa. Ajutoarele sosiseră.

— Să fi venit cu zece minute înainte, aveaţi ceva interesant de văzut – le zise van Doernig – dacă nu erau dumnealor – şi arătă spre camarazi – casa mea ar fi acum scrum şi cenuşă. După cum înţeleg, Boeren a sosit la timp, nu e aşa?

— Boeren? Nici nu l-am văzut – răspunse unul din fermieri – noi eram în căutarea „Spaimei”. Auzisem că fiul

d-tale a plecat singur să-l răpună şi ne-am gândit să-i dăm o mână de ajutor.

— Pesemne că Boeren a ajuns la fermă după plecarea dv. Dar nu face nimic, bine că aţi venit. Adineauri a fost aici „Spaima Ugandei”. De data asta a făcut o faptă bună, căci a pus pe fugă pe negrii care atacaseră conacul.

— Ce, „Spaima Ugandei” a fost aici?! strigară fermierii încremeniţi. Şi unde s-a dus? Trebuie să pornim după dihanie, altminteri nu o să avem linişte.

Se înţeleseră să ducă mai întâi morţii la marginea pădurii şi să-i îngroape acolo în zorii zilei. Răniţii trebuiau pansaţi, căci van Doernig nu vroia să le dea negrilor o pedeapsă prea aspră, pentru a nu-şi atrage şi mai mult ura şi setea lor de răzbunare.

Fură deci pansaţi în grabă şi aşezaţi lângă gard. În mijlocul curţii argaţii aprinseră un foc şi fermierii se aşezară în jurul lui. Cei mai mulţi din ei vroiau să pornească îndată în urmărirea monstrului, dar căpitanul Farrow, care nu le spusese deocamdată că e vorba de o gorilă uriaşă, îi sfătui să mai aştepte, temându-se că negrii să nu se întoarcă şi să încerce iar un atac asupra fermei.

— Să poftească! strigă un fermier voinic. O să le dăm o lecţie să ne ţie minte. Cred însă că ai dreptate, domnule Farrow, e şi mâine zi. Vom porni atunci cu toţii după dihanie.

În clipa aceea se auzi tropot de copite şi un bărbat descalecă în curte. Când văzu pe fermieri rămase uluit, apoi le dădu bineţe.

— Vezi că am sosit înaintea d-tale – îi zise fermierul cel voinic – ai fost şi la ferma mea, Boeren?

— Nu, n-am apucat s-ajung până acolo. Mă prinseseră negrii, dar când a apărut „dihania” am izbutit să fug. Am venit încoace să văd dacă mai e nevoie de ajutoare.

— Cred că ai trecut şi d-ta printr-o spaimă grozavă, dragă Boeren – îi zise van Doernig strângându-i mâna – du-te în casă să-ţi dea nevasta un pahar de rachiu ca să-ţi mai revii.

Boeren îl ascultă. George aruncă tatălui său o privire întrebătoare, dar acesta era atât de cufundat în gânduri, încât n-o văzu.

Fermierii sporovăiau veseli, deodată însă săriră în picioare ca la o comandă, holbându-se la poarta care stătea acum larg deschisă şi în care se ivi un negru cu braţul drept ridicat în sus.

— Ce cauţi aici? se răsti van Doernig la el. Ţi s-a urât cu viaţa că îndrăzneşti să…

— *Masser* – îi curmă negrul vorba – e un sol de pace şi ştiu că voi nu faceţi nimic la mine. Căpetenia noastră trimis spune la tine face pace dacă lăsaţi ridice morţii şi răniţii.

Olandezul vru să-l repeadă iar, dar căpitanul Farrow îi şopti repede ceva. Van Doernig se linişti îndată şi răspunse:

— Bine, trimiteţi zece oameni să ridice răniţii. Pe morţi i-am dus noi la marginea pădurii. Dar ia bine seama la ce îţi spun: Dacă până într-un ceas n-aţi părăsit, toţi ţinutul, spânzurăm pe oricare din voi s-ar mai afla aici. Ai înţeles?

Negrul dădu din cap şi se făcu nevăzut.

Curând veniră zece negri să ia răniţii; fermierii îi supravegheau cu armele în mâini, temându-se să nu fie vreun vicleşug de-al lor. După ce ultimul rânit fu ridicat, Farrow porunci să se puna un om de pază la poartă, apoi camarazii fură poftiţi în casă, unde li se dădu o cameră ca săi se odihnească până la ziuă, când vor avea de furcă, deoarece trebuiau să pornească în căutarea „dihaniei”.

— Ai văzut mutra pe care a făcut-o Boeren când a dat cu ochii de fermieri? întrebă George pe tatăl său când fură singuri. Părea foarte speriat, deşi trebuia să se bucure că au venit.

— Ai dreptate, dragul meu. În privinţa asta aş avea şi eu ceva de spus, dar deocamdată o să tac. Să nu-l slăbim însă din ochi. Mic nu-mi place de fel omul ăsta.

— Nici ţipătul acela când a apărut gorila nu-l pricep, adăugă doctorul Bertram. Mă tem că au să se mai petreacă pe aici lucruri ciudate.

Farrow nu vroia să împărtăşească încă bănuielile sale camarazilor, aşa că schimbă vorba şi se trânti îmbrăcat în pat. Nu trecu mult şi adormiră. Se treziră abia după răsăritul soarelui. În curte fermierii râdeau şi păreau foarte veseli.

Când veni la ei, Farrow fu întâmpinat cu multă căldură; van Doernig le povestise ce făcuseră, aceşti străini pentru el şi că fără ajutorul lor ferma lui ar fi fost nimicită.

La cererea fermierilor de a-i însoţi în goană după „dihanie”, spre marea lor mirare căpitanul refuză. Spuse zâmbind că e sigur de izbânda lor, chiar şi fără ajutorul său şi că e mai bucuros să rămână la fermă.

Chiar şi van Doernig păru uluit de hotărârea lui, îşi spuse însă că Farrow se dezgustase de goana aceasta fără folos şi deoarece nu putea însoţi pe vecinii săi, îşi puse în gând să vorbească după plecarea lor cu oaspetele său în privinţa aceasta. Poate că îl hotăra totuşi să se ducă în căutarea fiului său.

Abia plecară fermierii şi căpitanul zise cu glas coborât Olandezului:

— Să pornim şi noi, domnule van Doernig. Să nu-ţi închipui că mi-am schimbat gândul. Nu vroia însă să plecăm atâţia odată, ca să nu ştergem urmele. Ai văzut şi d-ta că vecinii d-tale nici nu s-au gândit să caute de unde s-a auzit ţipătul. Eu mă duc acum cu fiul meu în cercetare şi te-aş ruga să găsim caii înşeuaţi când ne vom întoarce! A, să nu uit! Ce face Boeren şi-a revenit din spaima pe care a tras-o?

— A plecat călare, încă din zori. Zicea că se duce să-l caute pe fiul meu. E într-adevăr un om credincios, după cum vezi.

Farrow dădu din cap, dar nu zise nimic, deşi li se părea ciudat faptul că Boeren pornise singur atât de dimineaţa. Se duse cu George la marginea pădurii, nu găsiră însă nimic, deoarece negrii amestecaseră urmele în fuga lor.

În vremea asta Petre, care rămăsese la conac, înşeuă caii cu ajutorul argaţilor şi camarazii porniră încotro le spusese fermierul că se dusese fiul său.

— Nu ţi se pare ciudat, căpitane, că Boeren a plecat atât de dimineaţă de la fermă? întrebă doctorul după ce se îndepărtară.

— Foarte ciudat chiar. Sunt acum pe deplin încredinţat că Boeren acesta e… hoţul de vite.

— Ce vorbeşti, frate?! Boeren să fie.. Eu altceva vroiam să-ţi spun dar… Ei drăcia dracului! Mi se pare că ai dreptate. Abia acum mă dumiresc eu ce-a fost ţipătul de azi noapte. Pesemne că Boeren s-a întâlnit cu urangutanul şi s-a speriat.

— Trebuie însă să-l şi cunoască mai de mult, dragul meu. Ai auzit şi d-ta ce spunea van Doernig, că Boeren vrea să-şi facă o fermă pentru care are, firește, nevoie de cât mai multe vite. În fiece noapte când se iveşte gorila, dispar vaci, boi şi cai – scurt, tot ce-i trebuie unui fermier. Boeren s-a folosit de „Spaima Ugandei” şi cu ajutorul lui Kuba a furat vitele. Cunoaşte desigur foarte bine pe negri şi pare să fie bun prieten cu ei. De aceea, cred că vitele furate au fost duse la tribul lui Kuba şi că negrii au şi ei partea lor la câştig. Boeren trebuie să aibă acum cirezi întregi, în orice caz de ajuns pentru o fermă. Pentru aceasta se cere însă ca van Doernig şi ai săi să dispară. Poate că plănuieşte chiar ca după jefuirea ferind şi uciderea olandezului, să se facă el stăpân pe ea. Azi noapte nu s-a dus să adune vecinii, ci la negri, ca să-i aţâţe şi mai mult. Acum ştie că noi vom căuta să dăm de gorilă şi va născoci ceva ca să ne prăpădească. De fermier pare să nu-i fie frică de fel.

— Şi „dihania” i-a cam încurcat socotelile, râse doctorul Bertram. Cred că negrii nu vor încerca atât de curând un atac asupra fermei.

— Să nu zici asta, dragul meu. Negrii ştiu că monstrul se arată numai când şi când. Cu toată propunerea lor de pace, sunt sigur că Boeren îi va aţâţa din nou.

— Ai văzut cum s-a mirat Boeren când a dat cu ochii de fermieri? Am crezut la început că joacă teatru.

— Ceea ce a şi făcut. Boeren e un actor foarte bun şi aşa l-a putut duce de nas multă vreme pe van Doernig.

— Lasă că nu o să-i meargă cu noi „farafastâcuri” de-astea. Să ne cadă numai în palmă şi îl spânzurăm la repezeală – zise înfuriat doctorul.

— Asta e treaba fermierului. Noi să-l dam mai întâi de gol, altminteri van Doernig nu o să vrea să creadă. Pare să aibă o încredere oarbă în pungaşul ăsta, deşi ticălosul i-a pus de mult gând rău.

În vreme ce vorbeau, ajunseră la pădure şi o luară pe sub copaci. Cunoscură după urmele de copite că fermierii trecuseră pe aici. Farrow era curios să ştie dacă se întâlniseră cu fiul fermierului, deşi se cam îndoia.

Când fură la mlaştină, camarazii descălecară şi cercetară în jurul ei. Găsiră numai urmele fermierilor, dar nici una de gorilă. Şi totuşi căpitanul era încredinţat că maimuţa venea adesea la mlaştină, deoarece altă apă nu se afla prin apropiere. În afară de asta, ştia că gorilelor le plac locurile umede şi se aţin mai mult pitite prin păduri când trăiesc în libertate.

Camarazii tocmai vroiau să încalece iar, când George se aplecă şi ridica de jos ceva.

Era un medalion. Îl deschise şi văzu fotografi de lui van Doernig şi al soţiei sale. Probabil că fusese pierdut de fiul lor.

Se apucară acum iar de cercetat împrejurimile mlaştinii. Îndărătul unei tufe locul era vânzolit, ca şi când s-ar fi dat acolo o luptă dârză. Găsiră şi două gloanţe goale, semn că fiul fermierului se apărase cu înverşunare.

Căutară mai departe. O dâră ducea în desiş, dar se sfârşea aici. Totuşi camarazii aveau o oarecare cale pe care trebuiau s-o urmeze. La cai nu era nevoie să rămână cineva de pază, ştiau că nu vor fugi şi îi vor găsi la întoarcere.

V
LUPTA CU „SPAIMA”

CÂND CĂPITANUL ÎŞI FĂCU LOC prin desiş, văzu deodată înaintea lui o cărare îngustă cu multe cotituri. O luă înainte şi cercetând cu luare-aminte zări o întipăritură adâncă în pământ. O arătă doctorului, care zise îndată:

— E de la laba dinapoi a unei gorile. Cred că suntem pe urma urangutanului! Trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă, căci dihăniile astea sunt foarte primejdioase. Numai niţel să te strângă în braţe şi-ţi pârâie toate oasele.

Doctorul vorbise aproape în şoaptă, deoarece camarazii erau încredinţaţi că Boeren nu poate fi departe. Trebuiau să pună neapărat mâna pe el pentru a-l împiedeca să se ducă la negrii care nu-l vor preda de bunăvoie.

Căpitanul Farrow se opri de câteva ori să asculte, dar nu se auzea nici cel mai uşor zgomot; s-ar fi zis că şi păsările fugiseră din locul acesta.

— E de la sine înţeles, îi lamuri doctorul pe camarazi. Păsările se tem grozav de aceste animale şi le simt numaidecât, de aceea părăsesc locul în grabă când se aţine pe acolo o astfel de maimuţă.

— Tare mă tem că Boeren sta undeva la pândă şi va trage în noi din vreo ascunzătoare, zise căpitanul. Poteca are atâtea cotituri, ca ne va fi cu neputinţă, să-l vedem. Şi dacă se va fi căţărat într-un copac, atunci e şi mai rău, fiindcă ne poate zări de departe.

— Ai dreptate, căpitane, dar nu putem aştepta până va binevoi el să se arate.

— N-avem încotro, trebuie să mergem înainte. Prea plăcut nu e să simţi plutind primejdia în jurul tău, dar trag nădejde că vom pune în curând mâna pe nemernicul ăsta.

Porniră mai departe şi după vreun ceas de mers, poteca se sfârşi brusc într-un luminiş mărişor. La capătul lui era o colibă, ascunsă pe jumătate de tufe dese, aşa că nici nu o puteai zări la început.

— Fiţi cu băgare de seamă, îşi preveni Farrow camarazii. Boeren trebuie să fie în colibă. Ar fi mai bine să ne furişăm prin spatele ei.

— Să intrăm în tufişul ăsta, domnule căpitan, propuse Petre. Pe aici putem ajunge la colibă fără a fi văzuţi. A, aţi zărit mutra aia care a apărut la fereastră?

— Era a unei gorile, răspunse doctorul Bertram. E în colibă şi trebuie s-o scoatem afară dacă vrem s-o răpunem.

— Crezi că Boeren e şi el în colibă? întrebă căpitanul.

— Dacă e, atunci nu mai e în viaţă, l-a făcut de mult maimuţa de petrecanie, eu însă cred că nici nu se află în pădure, altminteri l-am fi zărit până acum.

— Părerea mea e că nu ne va fi lesne să venim de hac dihaniei. Mai bucuros aş fi s-o prindem de vie şi s-o trimitem pe urmă la o grădina zoologică.

— N-au să îngăduie fermierii, spuse doctorul. Acum haidem, poate că tot vine Boeren şi dă de noi aici.

De data asta Petre mergea înainte. Dădea cu băgare de seama crengile în lături şi le ţinea până ce treceau camarazii, din care pricină înaintau foarte încet. Ajunseră la vreo zece metri de colibă. Auziră deodată urangutanul „bătând iar toba".

— Ne-a simţit, şopti doctorul Pregătiţi-vă să-l întâmpinăm cum se cuvine, când va da buzna încoace. Mai bine ar fi să putem încuia deocamdată uşa pe dinafară, l-am avea astfel prins în capcană.

— Mă duc eu! zise George şi fără a mai sta la gânduri se repezi la uşa întredeschisă, o trânti cu putere şi împinse zăvorul.

Camarazii se apropiară şi ei de colibă; în spatele ei nu se afla nici o fereastră, dar Petre făcu cu un briceag mare de marinar pe care îl purta totdeauna la el, o găurică în perete.

Gorila se trudea zadarnic să spargă uşa, care era destul de trainică. Începu apoi să se învârtească prin odaie ca turbată; se simţea prinsă în cursă şi căuta acum o cale de scăpare. Izbi de câteva ori cu toată puterea în peretele din fund, ca şi când ar fi ştiut că acolo se aflau potrivnicii lui care voiau să-l nimicească.

Abia îşi arunca Farrow ochii prin găurica făcuta de Petre şi strigă înspăimântat:

— Repede… trebuie să ne grăbim. Într-un ungher al colibei zace un bărbat tânăr legat fedeleş. În furia lui urangutanul e în stare să-l sfâşie. Să deschideam uşa şi să dăm drumul dihaniei afară.

Gorila se repezi iar în perete şi coliba se zgudui din temelie. Oricât de trainică era, în cele din urmă tot va izbuti s-o năruie.

Căpitanul cu doctorul alergară în faţa colibei şi-l găsiră pe George privind printr-o crăpătură înăuntru. Urangutanul îi simţi şi izbi de data asta cu toată puterea în uşă, dar nu o putu sparge.

George nu cuteza s-o deschidă de teamă să nu-i trântească maimuţa jos, când s-ar repezi afară.

Izbiturile în uşă se repetau şi în curând avea să se facă ţăndări.

— Pleacă, de acolo, George! strigă căpitanul tânărului.

Nu mai avu însă timp; uşa fu scoasă din balamale şi îl trânti la pământ, căzând în acelaş timp peste el; Aceasta fu salvarea lui George, căci urangutanul nu-l putui zări îndată, ci căuta din ochi pe duşmanii săi. Văzu pe doctor şi pe căpitan aşteptându-l cu revolverele întinse.

Monstrul începu să se bată înfuriat cu pumnii în piept, apoi scoase un răget înfiorător şi porni încet spre ei. Trebuia să păşească peste uşa sub care stătea nemişcat George. Puse laba pe ea, dar tânărul ridică uşa într-o parte, ceea ce făcu să alunece piciorul urangutanului, care se înfurie şi mai mult. Nu îşi luă însă ochii de la duşmanii săi şi vru să înainteze spre ei.

George se folosi de prilej. Aruncă uşa în urangutan şi sări fulgerător în picioare. Maimuţa se întoarse spre el şi întinse braţele ei lungi să-l înhaţe.

Tânărul făcu însă un salt în lături şi-şi smulse arma din brâu.

Gorila scoase un urlet grozav şi se izbi iar cu pumnii în piept. Părea că nu ştie asupra căruia din duşmani să se năpustească mai întâi. Se hotărî însă repede şi porni spre George.

Totul se petrecu cu atâta iuţeală, încât tânărul n-avu timp să ochească bine. Cel dintâi glonţ al său nimeri urangutanul în piept.

Dar maimuţa, parcă nici nu l-ar fi simţit, înainta mereu, aşa că George trebui să se dea îndărăt. Spre nenorocul lui, se împiedecă de un ciot şi căzu lat. În clipa următoare maimuţa era lângă el. Tânărul nu-şi pierdu însă cumpătul. Se rostogoli în lături, sări apoi în picioare şi până să-l ajungă urangutanul, el era lângă tatăl sau şi doctorul.

Petre, care, de unde era, văzuse tot ce se petrece, stătea cu cuţitul lui enorm pregătit ca să sară în ajutorul odorului său, dacă va fi nevoie.

Când urangutanul se opri în faţa celor trei camarazi, Petre veni pe la spate şi repezind cuţitul, îl înfipse în pieptul maimuţei-om.

Aceasta rămase câteva clipe oarecum nedumerita. Atât aşteptau camarazii. Armele lor detunară şi gloanţele pătrunseră în ochii urangutanului, care se prăbuşi la pământ. „Spaima Ugandei” îşi găsise sfârşitul.

Camarazii alergară în colibă şi tăiară legăturile tânărului van Doernig. Acesta le spuse că Boeren îl atrăsese într-o

cursă şi-l ameţise cu o lovitură în tâmplă, apoi îl târâse aici în colibă.

Fiul fermierului îl bănuia de mult, dar n-avea nici o dovadă împotriva lui. Acum când află de la camarazi cele întâmplate la fermă, zise cu ochii scânteietori de ură:

— Cu nemernicul ăsta o să mă răfuiesc eu singur. A vrut să ne omoare, pe mine şi pe părinţii mei, de aceea trebuie să-şi primească pedeapsa. Ba i-a mai aţâţat şi pe bieţii negrii care din pricina lui şi-au pierdut viaţa.

După ce se mai potoli puţin, doctorul îl întrebă:

— Cum se face că unul din negrii omorâţi de urangutan a fost mâncat pe jumătate? Maimuţele nu se ating de carne, ele se hrănesc numai cu fructe şi plante, după câte ştiu.

— Probabil că l-au mâncat animalele sălbatece sau hienele care se aţin pe aici – răspunse tânărul.

Cercetă apoi dacă Boeren se află în momentul de faţă la fermă.

— Nu, a plecat azi dimineaţă, chipurile să te caute pe d-ta, zise căpitanul. Cred însă că se va întoarce.

— Dacă nu se va abate mai întâi pe aici, îşi dădu cu părerea tânărul olandez. Să ducem maimuţa îndărăt în colibă şi să punem uşa la loc. Eu rămân aici. În colibă sunt şi armele mele pe care mi le-a luat ticălosul, când m-a doborât. Dacă vine mai întâi încoace, mă răfuiesc îndată cu el, dacă însă îl găsiţi la fermă, trimiteţi, vă rog, pe cineva să mă cheme.

Farrow îşi dădu cam nemulţumit învoirea. Când ajunseră la fermă, cea dintâi întrebare a lui fu dacă s-a întors Boeren. I se răspunse că n-a venit încă. Povesti fermierului tot ce se petrecuse şi că scăpaseră ţinutul de „dihanie”. Mare fu bucuria olandezului când află că fiul său e în viaţa. I se părea ceva de la sine înţeles că tânărul vroia să-l aştepte pe Boeren la colibă.

Se făcu însă amiază şi Boeren nu mai venea. Fermierii se întoarseră şi spuseră că n-au dat de urma „dihaniei”. Vrură să se înapoieze pe la casele lor, dar van Doernig îi rugă să mai aştepte, deoarece le pregăteşte o mare bucurie.

După vreo două ceasuri, sosi în sfârşit Boeren. Spuse olandezului că nu l-a găsit pe fiu-său, dar ca se va duce chiar în ziua aceea să-l mai caute.

Căpitanul trimise într-ascuns pe Petre să-l aducă pe tânărul van Doernig. Îl sfătui însă să-l bage în casă prin curtea din dos. Până la sosirea lor aveau să treacă pe puţin două ceasuri şi nu trebuia să-l slăbească din ochi pe Boeren.

Când acesta se ridică spunând că vrea să plece iar în căutarea tânărului van Doernig îl rugă să mai aştepte niţel, deoarece vrea să-l însoţească şi el.

Toţi băgară de seamă nemulţumirea ticălosului şi când: întrebă pe van Doernig când are de gând să pornească, acesta răspunse:

— Peste o jumătate de ceas, Boeren, Vreau să cercetăm împrejurimile mlaştinii. Părerea mea e că „dihania" se aţine pe acolo, în tufiş.

— Aşi! Eu cunosc ţinutul foarte bine şi ştiu că n-are unde – făcu Boeren, tulburat.

— Aha, îl cunoşti bine? Atunci îl vom cerceta repede. Veniţi şi dv. cu noi, domnilor? se adresă el camarazilor.

— Mai încape vorbă! răspunse Farrow. Tocmai aveam de gând s-o facem singuri. Să vedeţi că azi venim de hac dihaniei.

Dar până s-apuce van Doernig să spună ceva, apăru Petre. Intrase cu fiul fermierului prin curtea din dos, ieşise însă din casă numai el.

Căpitanul Farrow rugă pe oaspeţi să asculte ce avea să le spună. Se aşeză însă lângă Boeren, pentru ca acesta să nu poată fugi când va sosi momentul.

— Aşa dar, începu căpitanul Farrow, trebuie să vă povestesc o neînsemnată întâmplare prin care am trecut azi dimineaţă. După ce aţi plecat dv., domnilor, mi-a venit chef să vă urmez. N-am ajuns însă decât până la mlaştina din pădure şi ne-am oprit să ne odihnim niţel. Fiul meu a găsit acolo medalionul acesta pe care trebuie să-l fi pierdut tânărul van Doernig. Ne-am apucat atunci să cercetăm mai bine locul şi am dat într-adevăr de urmele unei lupte. Am intrat mai adânc în desiş şi ne-am pomenit pe o potecă îngustă.

Vorbitorul se opri câteva secunde şi se uită la Boeren, care se frământa neliniştit pe scaun.

— Ce ai, Boeren, de ce eşti aşa de tulburat? Trebuie să cunoşti şi d-ta poteca aceea ascunsă, ziceai doar ca ai fost adeseori la mlaştină, zise van Doernig.

— Habar n-am de potecă, bâigui ticălosul făcând feţe-feţe.

— Bine, o să vedem noi, urmă Farrow. Şi cum vă spuneam, am ţinut înainte poteca până ce am dat de un luminiş în care se afla o colibă. Şi ce credeţi că am găsit în colibă? „Dihania", domnilor, dihania care a băgat spaima în toţi fermierii din ţinutul acesta. Dar în acelaşi timp am găsit în colibă pe fiul domnului van Doernig legat fedeleş şi cu un căluş în gură. L-am dezlegat şi…

Îşi curmă vorba, căci Boeren sări deodată în picioare şi vru s-o ia la fugă. Petre atât aştepta. Îi tăie drumul, dar în aceeaşi clipă Boeren smulse un revolver din brâu şi-l îndreptă asupra lui.

Se auzi o detunătură, nu însă din arma lui Boeren. În uşă stătea fiul fermierului; el trăsese. Şi nimerise bine, căci Boeren se prăbuşi la pământ rănit grav. Tânărul salvase astfel viaţa lui Petre, care n-ar mai fi avut timp să se apere.

Boeren fu târât în mijlocul fermierilor, care priveau încremeniţi la cele ce se petreceau. Doctorul Bertram examină pe rănit şi înţelese că acesta nu mai avea de trăit mai mult de un sfert de ceas.

Căpitanul Farrow povesti fermierilor cele întâmplate. Boeren nu-şi pierduse cunoştinţa. De vorbit însă nu putea vorbi, dar întări din cap cele spuse de căpitan. După douăzeci de minute ticălosul îşi dădu sufletul. Fu îngropat la marginea pădurii.

Odată cu moartea lui dispăru şi „Spaima Ugandei", iar camarazii porniră a doua zi mai departe în căutarea. A noi aventuri, pe care le vom descrie cu alt prilej.

Sfârşitul volumului: **„SPAIMA UGANDEI".**

În numărul următor:

COMOARA PROFESORULUI.

EDITURA IGNIZ BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE ÎN FIECARE JOI

CAROL MAY

posedă neîntrecutul dar de a îmbina plăcutul cu utilul în lucrările sale.

WINETU

mai cu seamă, oferă pagini minunate de peripeții captivante, umor sănătos și cunoștințe folositoare în geografie, istorie și științe naturale.

A APĂRUT
Vol. III din
operele lui
CAROL MAY

Un volum de cca. 200 pagini, într'o execuție ireproșabilă cu co-pertă colorată, costă numai Lei 25.